De Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

TWEEDE JAARGANG
No 10 — 9 MAART 1951

Alleen voor abonné's van PANORAMA
5 ct.

ZIJN DERDE VERJAARDAG

ZAÏDA, de jonge naaister

DOOR J. TOEBOSCH

Zaïda was een meisje, dat bij een naaister in een stadje in 't oosten in dienst was. Die naaister was een lastig, boosaardig, gierig mens. Ofschoon Zaïda haar vak goed kende en van de vroege morgen tot de late avond hard werkte, had ze altijd wat aan te merken; daarbij gaf ze haar slecht eten en nauwelijks voldoende loon voor de allernoodzakelijkste kleding.

Toch was Zaïde altijd tevreden en opgeruimd en altijd bereid iemand pleizier te doen.

Op een morgen moest ze voor haar meesteres naar een rijke dame, die een heel eind buiten het stadje woonde. Deze gaf haar als bewijs van haar tevredenheid een zilverstuk. Op weg naar huis zag Zaïda aan de weg een vrouwtje zitten, dat er verschrikkelijk armoedig uitzag en haar om een aalmoes vroeg.

„Hier heb je mijn hele bezit," zei Zaïda en gaf haar het zilverstuk, dat ze pas gekregen had. Daarna nam ze de mantel van de vrouw, die vol scheuren en gaten was, haalde naald en garen voor de dag en had in korte tijd het kledingstuk heel aardig opgeknapt.

Het vrouwtje dankte hartelijk en Zaïda ging verder. Thuisgekomen ging ze naar haar kamertje om haar werkpakje aan te trekken. Ze maakte het tasje open, dat haar naaigerei bevatte en wie beschrijft haar verrassing, toen haar twee goudstukken tegenblonken. Wat een schat! Zoveel geld had ze nog nooit in handen gehad!

Daar opeens kwam haar meesteres binnen en zag de twee blinkende geldstukken.

„Wat heb je daar?" vroeg ze.

Zaïda vertelde, welke ontmoeting ze onderweg had gehad.

„Je liegt," zei de boze vrouw. „Die goudstukken zijn van mij. Je hebt ze uit de kast gestolen. Hier er mee!" Tegelijk greep ze de goudstukken en stak ze in haar zak.

Dat vond Zaïda toch wel wat ál te erg en ze eiste haar geld terug. Maar nu deed de vrouw, of ze woedend werd, schold 't meisje uit voor alles wat lelijk was, zei, dat ze geen leugenaarster en dievegge in haar huis wilde hebben en joeg haar tenslotte op straat.

Daar stond Zaïda nu zonder een cent op zak op straat. Wat te doen? Zich tot de politie wenden? Och, men zou haar immers niet geloven. Ze besloot daarom naar de naburige stad te gaan en daar een betrekking te zoeken.

Ze ging dus op weg. Amper was ze buiten 't stadje, toen ze een vrouw ontmoette, die ze als de bedelares van daarstraks herkende.

„Beste kind," zei 't vrouwtje, „ik weet al, wat er gebeurd is. Maar het onrechtvaardig gekregen geld zal haar geen geluk brengen. U echter zal 't goed gaan."

Zaïda zette haar tocht voort. Daar hoorde ze iets in haar zak rinkelen. Ze stak de hand er in en .... haalde er twee goudstukken uit!

Dat was een uitkomst! Nu had ze voorlopig geld genoeg. Tegen de avond bereikte ze een herberg, ging er binnen en bestelde een eenvoudige maaltijd en een bed voor de nacht.

Er waren nog twee gasten, een heer en een dame. 't Schenen rijke mensen te zijn. Ze zaten dicht bij Zaïda te praten en nu hoorde deze, dat ze in een stad, een paar dagreizen van daar, een winkel in kledingstukken hadden en om een bekwame naaister verlegen waren. Dat was misschien een kans. Zaïda vatte moed, sprak de dame aan en vroeg, of deze haar niet gebruiken kon.

De dame scheen niet veel vertrouwen in het jonge meisje te hebben. „Zo, ben je naaister!" vroeg ze spottend. „Kun je dan ook mijn mantel herstellen, die ik bij ongeluk gescheurd heb? Als je dat klaarspeelt, ben je knap." En ze toonde een mantel, die zó gehavend was, dat hij niet meer te gebruiken scheen.

„Ik zal 't proberen, mevrouw," zei

Zaïda. Ze ging aan 't werk en toen ze een half uur later het kledingstuk teruggaf, was er van de scheuren niet meer 't minste te zien en was de kostbare mantel weer zo goed als nieuw.

De dame was een en al bewondering. Dat had ze niet verwacht! Zaïda werd nu dadelijk aangenomen en de volgende dag vertrok ze met de koopman en zijn vrouw naar de stad, waar dezen woonden. Na een prettige reis kwam ze daar aan en werd in de winkel aan het werk gezet.

In die winkel waren een groot aantal meisjes, maar al gauw bleek, dat niet één zo bekwaam was als Zaïda. Omdat ze zich daar echter niets op liet voorstaan en voor ieder vriendelijk en behulpzaam was, kon ze het met de andere meisjes goed vinden. Ze werkte met pleizier en had 't nu opperbest.

Tot de klanten van de koopman behoorde ook de vrouw van de gouverneur. Op zekere dag zond ze een bediende naar de winkel met de boodschap, dat ze enige dagen 'n bekwame naaister nodig had. De winkelierster wees daarvoor Zaïda aan en zo ging deze de volgende morgen naar het paleis. Hier werd ze in een kamer gelaten, waar een hoop werk op haar lag te wachten. Een menigte kledingstukken en linnengoed moest hersteld of veranderd worden.

Een dienstmeisje kwam binnen om haar een en ander aan te wijzen. Ze zag er bedroefd uit en het was duidelijk te zien, dat ze geschreid had. Medelijdend vroeg Zaïda haar, of er wat aan scheelde.

„Ach," zei het meisje, „we zijn zo arm. Mijn vader is wekenlang ziek geweest. Nu is hij weer beter, maar we hebben geen cent in huis en als we morgen de huishuur niet betaald hebben, zal de huisbaas ons op straat laten zetten. En er is niemand, die ons helpen wil." En ze barstte in tranen uit.

Zaïda dacht aan de twee goudstukken, die ze nog altijd had. „Waar woon je?" vroeg ze.

Het meisje noemde het adres. 't Was niet ver van de winkel.

„Wees maar gerust," zei Zaïda. „Ik heb thuis nog wat geld. Vanavond zal ik je ouders helpen."

Het meisje ging dankend heen en Zaïda werkte tot de avond door. Toen ging ze naar 't opgegeven adres. Het zag er hier zeer armoedig uit, want alles, wat maar enigszins gemist kon worden, was verkocht. Je begrijpt, dat de mensen blij waren, toen ze daar die twee goudstukken kregen. Zaïda zag, hoe ellendig het met de kleren van de kinderen gesteld was. „Geef maar eens hier," zei ze, en wel een paar uur bleef ze bezig om alles zoveel mogelijk op te knappen. En zo was 't al laat in de avond, toen ze naar huis terugkeerde, een gelukkig en dankbaar gezin achterlatend.

De volgende morgen ging ze weer naar de woning van de gouverneur. Dicht bij het paleis stond opeens een vrouwtje voor haar. Wat een verrassing! 't Was dezelfde, die ze vroeger al twee keer ontmoet had.

„Beste kind," zei ze, „ik weet, hoe goed je gisteren voor die arme mensen bent geweest en daarvoor zal je beloond worden."

„Maar wie bent u toch?" vroeg Zaïda.

„Ik ben een goede fee, die de gedaante van een bedelares heeft aangenomen. Verder zeg ik niets. En nu, beste kind, vaarwel."

Eer Zaïda nog wat zeggen kon, was het vrouwtje verdwenen. Wat later zat het meisje in de kamer, waar ze moest werken. Ze maakte haar tasje open. Wat was dat? Een rol perkament, waarop het ontwerp van een bruidsjapon. Verbaasd zat ze er op te staren. Wat een prachtige tekening! Wat een schitterende figuren! En tegelijk dacht ze er aan, dat de dochter van de gouverneur, die over enkele maanden zou gaan trouwen, naar 't ontwerp van een bruidsjapon zocht, maar nog niets had kunnen vinden, dat haar beviel. „Dat zal ik haar eens laten zien," zei Zaïda.

En, hoe toevallig! Daar ging de deur open en de dochter van de gouverneur, die eens wilde zien, hoever de naaister met het werk gevorderd was, kwam binnen. Haar oog viel op het perkament; ze bekeek de tekening en riep verrukt uit: „Prachtig! Zo iets schoons heb ik nog nooit gezien! Dat is de japon, die ik hebben moet!"

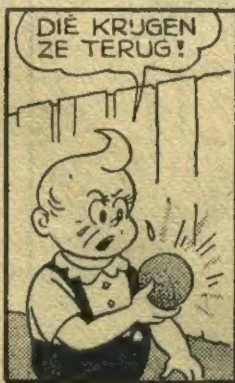
Ze betaalde Zaïda niet alleen een grote som voor de tekening, maar wilde ook, dat de japon onder haar toezicht gemaakt zou worden. En toen deze klaar was, zorgde ze, dat Zaïda tot hofnaaister benoemd werd.

Later begon Zaïda zelf een winkel en kreeg nu de voornaamste inwoners van de stad tot klant. Op zekere dag ontmoette ze in een straat een arme vrouw, die de voorbijgangers om een aalmoes vroeg. 't Was haar vroegere meesteres. Na Zaïda's vertrek had ze niets dan tegenspoed gekend en tenslotte was ze geheel tot armoede vervallen.

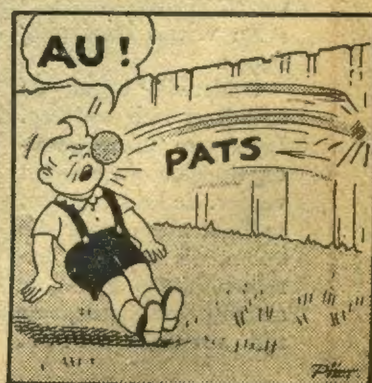
Zaïda was edelmoedig. Ze sprak haar vriendelijk toe, gaf haar een ruime aalmoes en beloofde haar ook verder te zullen helpen. Zo vergold ze kwaad met goed.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

WIE IS HIJ TOCH?

Wie is hij toch, waar gaat hij toch,
Die kleine vlugge man?
Des avonds poog ik steeds maar weer,
Of 'k hem ontdekken kan.

Hij draagt een zakje boordevol
Met korreltjes klein zand.
Als zijn bezoeken zijn volbracht,
Slaapt weldra heel het land.

Er zijn dan wel eens kindertjes,
Die willen niet naar bed,
Zodra het mannetje dat merkt,
Dan is het: opgelet!

Onhoorbaar sluipt hij naderbij
Een zak zwaar op z'n rug,
Daaruit neemt hij wat korreltjes
En strooit die rond, heel vlug.

De kindertjes vallen in slaap,
Onzichtbaar was zijn taak,
Weet je, wie of dat ventje is?
't Is onze vriend, Klaas Vaak!

JANE HEILOO

LEERRIJKE LESSEN

Een haas en 'n schildpad gingen op zekere dag een weddenschap aan, wie van hen beiden het hardst kon lopen.

De haas kreeg bijna de stuipen van het lachen. Wat verbeeldde zo'n trage schildpad zich wel?

Maar goed. Ze zouden rennen tot aan gindse boom.

„Ga jij maar vast op weg," schaterde de haas, „ik ga eerst mijn middagdutje doen, anders ben ik aan die boom voordat jij een poot hebt verzet."

En vriend haas ging slapen.

Onderwijl begaf de schildpad zich op weg. Langzaam maar gestadig tippelde zij verder en verder. Ze keek niet om, ze keek alleen naar die boom, die ze moest bereiken. Het ging best, de afstand minderde, de tijd verstreek en . . . . haasje sliep zijn hazenslaapje.

Plots schoot hij wakker en stak zijn oren op. Hei, wat moest hij ook weer doen? Ja, nu wist hij het: lopen. Waarheen? O ja, die boom en die schildpad. De haas keek om, zag de boom in de verte en een donker stipje dat er haast bij was. Meteen sloeg hij zijn poten uit, dat 't stof opvloog en hij schoot over de weg.

Maar te laat. Toen hij bij de boom kwam, zat de schildpad hem rustig op te wachten.

„Ik hoop dat je goed hebt geslapen," spotte zij, „maar ik ben er het eerst."

Een dom haasje, vinden jullie niet? Maar tussen plannetjes maken en ze uitwerken ligt een hele stap. Ik zal mijn huiswerk dan wel maken en mijn les dan wel leren. Tijd genoeg. Ja, en het werk wordt maar half gemaakt of hals over kop en de les wordt niet geleerd. Slechte cijfers op 't rapport. Gaat het niet vaak zo? Besteed er de tijd aan die je nodig hebt. Dan gaat het met jullie niet zoals met die haas.

DE HAAS EN DE SCHILDPAD

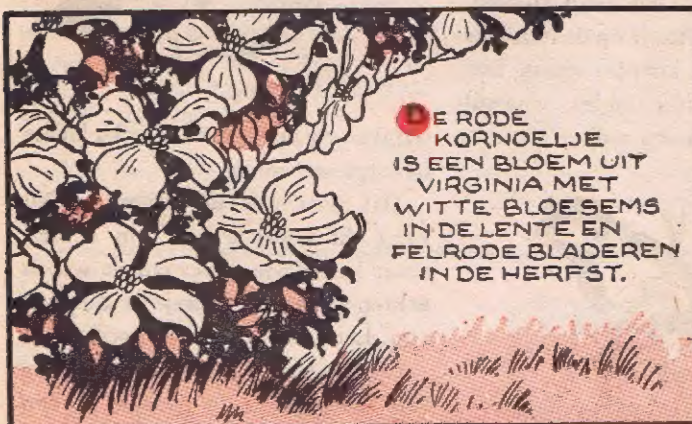

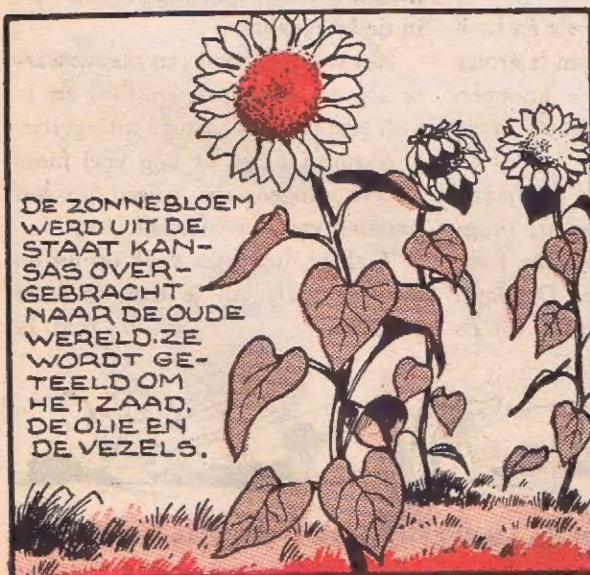
ONZE WONDERE WERELD

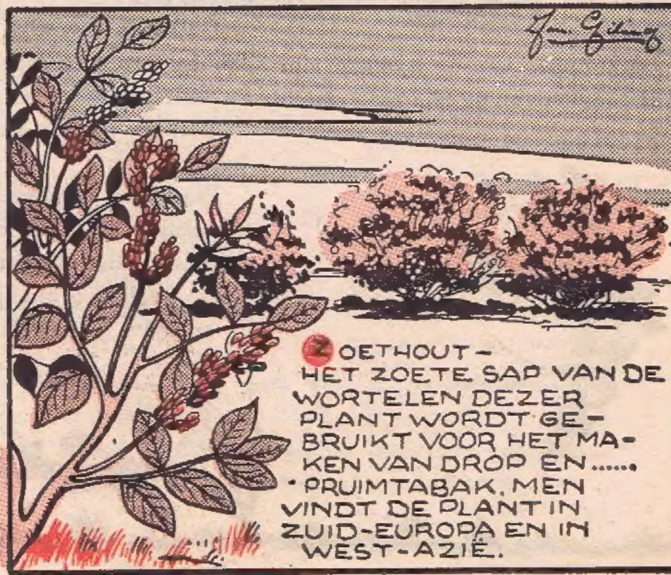
PLANTEN EN BLADEREN

De lente in aantocht

In het begin van Maart moeten alle meisjes en jongens, die van bloemen en dieren houden, er op uit.

Ja, ik weet het wel: op de kalender begint de lente pas op 21 Maart. Maar daar trekt zich de natuur niets van aan.

Om dat te zien en te horen, moet je je ogen en oren goed de kost geven en overal goed op letten.

Als je goed kijkt, zie je, dat er over het gras een andere kleur komt, minder grauw en minder doods, en hier en daar schieten reeds jonge felgroene grassprieten omhoog.

Langs de slootkant staan nog de oude schichten van de lissen, die hier het vorig jaar vele en felgele bloemen gaven. Maar als je weer goed toekijkt, zie je ook reeds binnen in de pollen de nieuwe scheuten, vol van belofte, voor de dag komen.

Het kleine speenkruidje met zijn mooie, felgroene, ronde blaadjes is al weer present en bloeit reeds hier en daar met glanzend gele bloempjes. Straks komt ook de grote, gele dotterbloem voor de dag. Ook het kleine hoefblad komt te voorschijn. Eigenaardig komt deze bloem eerst met de bloemen en later pas met de dikke blaadjes.

De knoppen van de hazelaar zijn al opengegaan en de gele katjes laten

hun stuifmeel in het rond stuiven. Als je goed kijkt, zie je op de hazelaar ook kleine rode knopjes staan. Dat zijn de stamperbloempjes, waaruit straks de hazelnoten zullen groeien.

KOOLMEES

De katjes van wilg en els en berk komen wat later, maar aan 't groter en witter worden van de knoppen bemerk je, dat het heel gauw voorjaar zal zijn.

Plots kun je tijdens de voorjaarswandeling reeds in Februari opgeschrikt worden door 't heldere, forse gezang van de grote lijster. Die vogel is er ieder jaar heel vroeg bij en begint soms al in Februari een nest te bouwen.

Vaak hoor je twee grote lijsters tegen elkander zingen. Dat zijn dan een mannetje en een vrouwtje, die straks samen de jongen gaan verzorgen en grootbrengen.

Ook het kleine winterkoninkje begint, als het weer wat zachter wordt, een ander liedje te zingen. Dikwijls zie je dit kleine ding druk bezig in

LIJSTER

struiken en heggen om allerlei kleine insecten te vangen.

Dat doet ook de koolmees. Nu zingt dit vogeltje nog zijn helder, maar kort tie-ta. Over enkele weken echter maakt het meesje er tie-ta-ta van. Let daar maar eens goed op.

Ook de koolmees begint heel vroeg een nestplaatsje te zoeken in een nestkastje, een holle buis of soms zelfs in de brievenbus.

Het vogeltje heeft een blauwzwarte kop en witte wangen. Ook zie je veel geel aan het aardige springertje.

Natuurlijk zijn er nog veel meer andere dingen, die wijzen op het naderen van het voorjaar.

Trek er dus maar vaak op uit en vast en zeker zul je dan de lente proeven.

v. d. B.

WINTERKONINKJE

WAT ZEGT MIJN NAAM?

TED EN FRED

Ted en Fred waren twee onafscheidelijke vrienden. Ze gingen altijd samen naar school, liepen samen naar huis, deden samen hun huiswerk om de beurt bij Ted's en Fred's ouders, hadden dezelfde liefhebberijen, brachten samen hun vrije middagen en hun vacantie door, en ze waren nog jarig op dezelfde dag ook. Ted had op zijn verjaardag een mecanodoos gekregen en Fred een mooi hok met twee witte konijntjes. Allebei waren ze dol op dieren en allebei hadden ze wel dadelijk willen beginnen met het bouwen van loop- en hefbruggen en andere werktuigen.

Maar ja, school is school en vrijaf voor 'n verjaardag kon meester Dierx niet geven; dat wisten Ted en Fred ook wel. Helemaal onopgemerkt ging het feest evenwel ook in de klas niet voorbij. Toen het namenkwartiertje was aangebroken, kwam hun naam op het tapijt.

„Jij heet zeker Frederik, is het niet, Fred?" vroeg meester.

„Ja, meester," was het antwoord.

„Nu, dan weet je zeker nog wel, wat die naam betekent."

„Ja, meester; dat hebt u al een keer verteld, toen u het over koning Salomon had. U zei toen, dat Salomon en Frederik allebei „rijk aan vrede" betekenen."

„Precies, Fred. Frederik komt van twee oude Germaanse woorden, namelijk frithu: vrede, en ricja: rijk. Rijk aan vrede is iemand die tevreden is, en een tevreden mens is gelukkig. Als ik dus vandaag, op je verjaardag, je toewens, Fred, dat je leven in overeenstemming mag zijn met je naam, dan wens ik je het allermooiste, wat iemand maar krijgen kan.

En Ted, wat is jouw volle naam eigenlijk. Zeker Theodorus?"

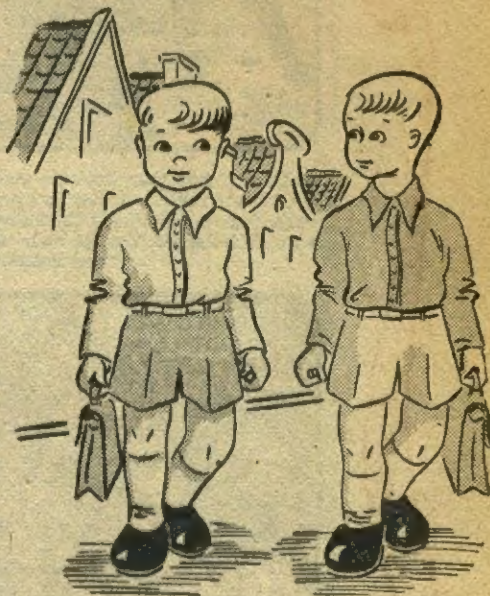
„Nee, meester; ik heet Thaddeus."

„Zeg dat nog eens, Ted."

„Thaddeus, meester."

„Nu, dat is wel een van de meest ongewone namen, welke ik ooit ben tegengekomen. Ik ken maar één Thaddeus en dan is dat bij die Thaddeus nog maar zijn tweede naam; hij heet namelijk Judas Thaddeus, een der twaalf apostelen.

Thaddeus betekent: de wijze, en wie van zijn ouders zulk een bijzondere naam heeft gekregen, dient wel erg goed zijn best te doen om die naam te verdienen. En — maar dit geldt voor jullie allemaal en niet alleen voor Ted — je best doen op school is een der middelen om wijs te worden. Niet omdat geleerdheid en wijsheid hetzelfde zouden zijn. Ook iemand die niet knap is, kan een wijs man worden. Wijs wordt men door zich te vormen tot een flink man, en die vorming heeft reeds plaats op de school, als men zijn plicht doet, ook als die plicht niet aangenaam is."

DE LANTARENMAN

Op 28 September 1712 overleed te Amsterdam, in de ouderdom van 72 jaar, Jan van der Heyden, geboren te Gorinchem. Toen hij nog jong was, ging geheel zijn verlangen uit naar de schilderkunst en hij deed zijn eerste ervaringen op bij een glasschilder. Overigens ontwikkelde hij zichzelf. Maar Van der Heyden kon nog heel wat meer dan verdienstelijk werken met kleur en penselen. Hij had zich intussen in Amsterdam gevestigd en daar was het ook, dat hij algemeen bekend werd door het uitvinden van de blikken lantarens ter verlichting van de stad, waar zij in het laatst van 1669 werden ingevoerd. Toen de lantarens er waren, zag Van der Heyden ook, dat de toenmalige brandspuiten niet deugden. Hij ging ze verbeteren door aan de minder grote spuiten een lange lederen buis of slang te hechten, die, over huizen en door stegen en sloppen heen, het water bracht, waar men dit het meest nodig had. Men noemde die spuiten dan ook slangbrandspuiten en Van der Heyden zelf gaf er in 1690 een beschrijving van met in koper gegraveerde afbeeldingen, die hij zelf had getekend.

VONKJE

1 De vreemde man keek de meisjes ernstig aan en zei: „Weten jullie wel, dat je op mijn grond bent? Dit is verboden terrein." „Dit meisje is ziek, mijnheer," verontschuldigde Vonkje zich. „We brengen haar naar een dokter."

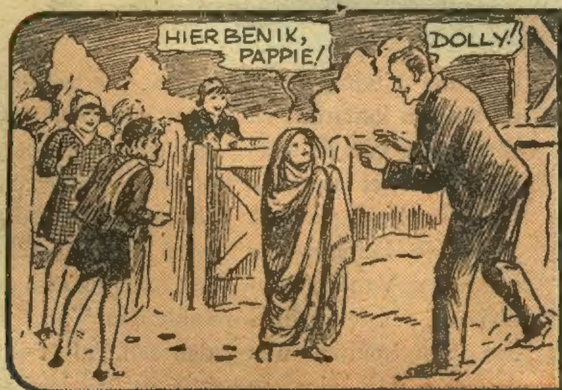
2 Het gelaat van de man werd opeens veel vriendelijker en hij nodigde de meisjes uit hem te volgen. „Gelukkig, dat jullie mij getroffen hebt," zei hij. „Ik ben dokter en ik zal het kind dadelijk onderzoeken."

3 De woning van de dokter was dichtbij. Hij nam Dolly in zijn armen en droeg haar naar zijn spreekkamer. Een half uur later zat ze opgewekt bij de warme haard. „Van deze kop bouillon zul je wel opknappen," zei de dokter.

4 Hij wikkelde haar vervolgens in een deken, want het was koud buiten, en liet haar toen gaan. Bij het afscheid zei Vonkje „Hartelijk bedankt, dokter. Ik weet niet, wat we zonder u hadden moeten beginnen!"

5 Dolly werd weer stevig op de slee gebonden en nu ging het in een drafje op huis aan. Bij Dolly's deur werd halt gehouden en het was ontroerend om te zien, hoe mijnheer Grom zijn dochtertje in zijn armen sloot.

6 Dolly was zo lang weg geweest, dat haar vader bijna alle hoop had opgegeven. „Wat heb je me een angst bezorgd!" zei hij, terwijl hij haar stevig vasthield. „Ik ben jullie heel dankbaar, kinderen," voegde hij de vriendinnetjes toe.

...e vrolijke Vrijbuiter

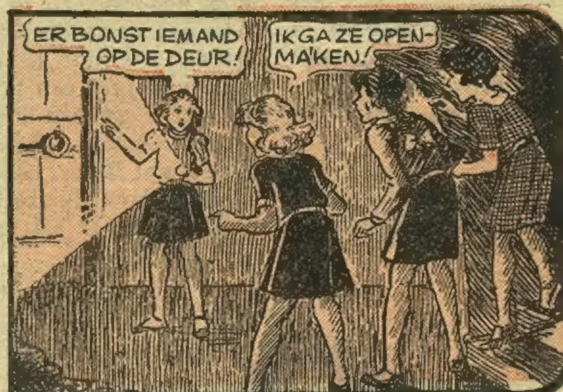
7 Na hun avontuur in de sneeuw waren de kinderen blij zich in Nannie's kamer te goed te kunnen doen aan een heerlijk kopje thee. „Ik ben blij, dat Dolly terug is," merkte Nannie op. „We kunnen fijn met haar spelen. 't Is zo'n leuk kind!"

8 Na de thee gingen de meisjes naar beneden om nog even met de majoor te stoeien voor ze naar bed gingen. Onderaan de trap hield Nannie plotseling stil en fluisterde: „Ssst. Horen jullie dat lawaai?" Verbaasd keken de meisjes elkaar aan.

9 Van onder het huis klonk een dof gestamp. Toen zij haar eerste verrassing te boven was, snelde Nannie naar de kelderdeur en zei: „Ik geloof, dat het hier vandaan komt!" „Ik sta te bibberen," huiverde Jantha, terwijl ze Vonkje's hand beetpakte.

10 Nannie was evenwel meer nieuwsgierig dan bang. Ze nam haar electrische lantaarn en ging de meisjes voor in de donkere kelder. „Ik zie niets, Vonkje," lispelde ze, „en toch hoor ik dat gestamp nog. Ik geloof, dat het achter die deur is."

11 „Br! Wat een griezelige plaats!" fluisterde Jantha, die dicht naast Lola kroop. „Ik wou, dat we er maar weer uit waren!" Maar Nannie opende dapper de deur en op hetzelfde ogenblik viel het licht van haar lamp op een vreemde figuur.

12 Van schrik weken de meisjes eerst achteruit, maar Nannie vermande zich en met trillende stem vroeg ze: „Wie bent u en wat moet u hier?" Bij wijze van antwoord stak de verschijning de armen in de hoogte en mompelde: „Volg mij!"

HET EIGENWIJZE MARLEENTJE

DOOR JANE HEILOO

Marleentje was 'n heel eigenwijs meisje. Als haar moeder haar iets verbood meende ze altijd, dat zij het beter wist en gehoorzaamde liefst maar helemaal niet.

Ze woonde met haar ouders aan de rand van een groot bos.

Zolang ze zich niet te ver van huis begaf, mopperde moeder niet. Maar haar moeder vond het natuurlijk niet goed als ze te ver alleen het bos in ging. Daar waarschuwde moeder haar dan ook steeds voor.

Maar Marleentje, dat eigenwijze meisje, luisterde niet naar haar moeder.

Op zekere dag dwaalde zij het bos in; ze plukte bloemen, ontdekte allerlei paddestoelen en ze dacht niet meer aan de raadgevingen van haar moeder. Dit werd haar ongeluk.

Ze had juist een prachtig boeket bij elkaar gezocht toen ze iemand hoorde zeggen: „Jij bent het eerste meisje, dat ik hier alleen in het bos aantref. Natuurlijk ben je te ver van huis gegaan. Ik zal je meenemen."

Marleentje liet van schrik 't mooie boeket uit haar handen vallen.

Ze zag een heel grote man; zo'n grote man had ze nog nooit gezien.

Het was een reus; hij had donkere ogen en een zwarte baard.

Marleentje antwoordde, dat ze niet mee wilde gaan, maar naar haar moeder terug wilde.

„Neen, mijn kind," zei de reus, „dat gaat niet. Ik ben er van overtuigd, dat je moeder je dikwijls gewaarschuwd heeft, om alleen niet te ver het bos in te gaan. Dat heb je nu wél gedaan. Je zult nu voortaan bij mij wonen. Wees maar niet bang, ik zal goed voor je zorgen. Ik woon in een groot huis op een eilandje, hier niet ver vandaan. Je hoort het water daar altijd kabbelen en je zult dit geluid beslist erg prettig gaan vinden. Het doet je denken aan muziek. Mijn huis is dus nu jouw tehuis geworden."

„Ik wil niet bij u wonen," riep Marleentje angstig, „ik wil naar huis, naar moeder. Ze zal zo ongerust zijn. O, laat me gaan."

Maar haar smeken hielp haar niet. De reus nam haar met zich mee. Hij vertelde haar, dat ongehoorzame kinderen straf verdienen en dat zij niet naar haar ouders terug mocht gaan.

Marleentje snikte. De reus trok zich daar echter niets van aan.

De boot van de reus lag al klaar en hij roeide haar met forse slagen naar het eiland. Het meer was prachtig blauw en 't water kabbelde zacht-

jes. Marleentje zag al spoedig het eilandje opdagen en ook het grote huis van de reus.

Toen ze op het eilandje aangekomen waren, liet de reus haar het huis binnengaan.

„En deze kamer is nu voor jou," zei hij en opende een van de vele deuren, waarna Marleentje een kamer zag, die een sombere indruk maakte. Er stonden een bed, een tafel en twee stoelen en verder was er niets bijzonders te zien. Marleentje voelde zich erg ongelukkig bij het vooruitzicht hier te moeten blijven.

Maar de reus was geen slechte reus. Hij hield haar niet in de kamer gevangen. Ze mocht zelfs vrij overal rondlopen; maar het eiland verlaten kon ze niet, want de reus liet 't eiland streng bewaken. Alleen zijn vrienden werden er toegelaten; vreemdelingen kwamen er niet op of af.

Marleentje moest de reus met verschillende dingen helpen. Hij liet haar zijn grote schoenen poetsen en iedere dag moest ze hem voorlezen uit grote, dikke boeken. De reus was heel geleerd en hij was niet onvriendelijk tegen haar.

Maar Marleentje voelde zich ongelukkig en dacht aan haar ouders. Ze peinsde en vroeg zich af of ze ooit van het eiland zou kunnen ontsnappen. En toen ze aan haar moeder dacht, stonden er grote tranen in haar ogen.

Ze begon zachtjes te snikken en had vreselijk veel berouw omdat ze de raadgevingen van haar moeder in de wind geslagen had. Nu ondervond ze, wat er gebeuren kon, als je niet naar je ouders luisterde.

Ze trachtte allerlei middeltjes te verzinnen om te ontvluchten, doch het wilde haar niet gelukken. Totdat ze op zekere avond een fles in haar kamer vond.

Het water kabbelde, alsof het haar riep. En plotseling kreeg Marleentje een ingeving.

Ze vond een stukje papier, waarop ze schreef: „Wie komt mij bevrijden? Ik zit gevangen in het grote huis op het eiland. Marleentje." Dit briefje stopte ze in de fles, waarna ze deze afsloot.

Het raam van haar kamer stond open en toen vertrouwde ze de fles toe aan het water, in de hoop, dat iemand ze zou vinden en haar briefje zou lezen. De fles dreef spoedig weg.

Er gingen verscheidene dagen voorbij, maar niemand kwam om Marleentje te bevrijden.

Een oude visser echter vond de fles. Hij sloeg er eerst geen acht op, omdat er wel eens meer een fles in het water dreef. Maar hij ontdekte er iets vreemds aan, namelijk het stukje papier, dat Marleentje er in gestopt had.

Toen hij de fles te pakken kreeg, haalde hij het briefje er uit en las het.

De visser kende de reus en besloot hem op te zoeken, om te zien of hij iets voor het meisje kon doen.

En zo gebeurde. De volgende dag roeide de visser met zijn boot naar het eiland.

De reus begroette hem vriendelijk en vroeg hem, wat de reden van zijn komst was.

Natuurlijk wist de visser, dat de reus een goede reus was en dat hij geen kwade bedoelingen had. Hij was een vriend van de reus.

De visser liet de reus dus de fles zien en ook het briefje van Marleentje. Toen de reus dat gelezen had, speelde er een glimlach om zijn mond. Dadelijk riep hij Marleentje bij zich, die verbaasd was, omdat de reus bezoek had van een visser.

De reus vroeg haar: „Marleentje, zou je graag weer terug willen naar je ouders?"

„Ja, mijnheer de reus," stamelde Marleentje.

„Maar kun je dan ook vast beloven, dat je in het vervolg niet eigenwijs meer zult zijn en naar je ouders zult luisteren?" vroeg hij.

„Ja, ik zal mijn best doen om niet meer eigenwijs te zijn," beloofde Marleentje.

„Dan is het goed," antwoordde de reus. „Dit verblijf hier was de straf, die je moest ondergaan voor je ongehoorzaamheid. Deze visser vond de fles met je briefje. Met mijn toestemming mag je nu het eiland verlaten. Wees nooit meer zo onvoorzichtig, om alleen te ver het bos in te gaan."

Toen nam hij afscheid van Marleentje en de visser roeide haar weer terug en bracht haar bij haar ouders, die natuurlijk erg blij waren hun dochtertje weer terug te zien.

Marleentje was nooit meer eigenwijs na dit voorval. Ze had een goede les gehad.

In deze tijd bestaan er geen reuzen meer. Maar nog wel eens meisjes en jongens, die liever niet naar hun moeder of vader luisteren. Het is echter het verstandigste, dat zij de goede raad van hun ouders nooit in de wind slaan.

☆

MIDAS' MALLE MORMELKUREN

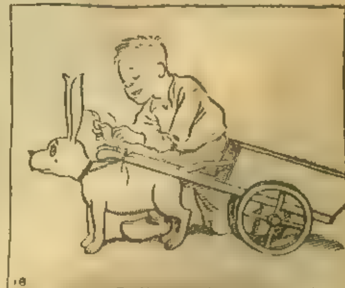
☆

Thuis gaf boer Krelis mij
aan zijn zoon Janneman.
„Hier, pak aan," zei hij nors,
„en trek verder je plan.
Ik vond op ons land
dit onooglijke beest.
't Is zeker een grap
van een stroper geweest."
De jongen, die was
in zijn nopjes, voorwaar,
En riep luid: „Hoera,
nou, dat komt voor mekaar."
Hij pakte mij beet
bij mijn oren en staart;
Ik dacht stiekem: jochie,
hou je toch bedaard....

*

„Wat ben je?" zo vroeg hij,
„een hond of een haas?"
Maar ik gaf geen kik
op dat kindergedaas.
Toen kreeg ik een riempje
van leer om mijn nek,
En Janneman spande
mij voor en riep: „Trek."
Maar ik had niks geen zin
en vertikte 't gewoon
Als paardj' op te treên
voor dat kleine stuk clown;
'k Bleef staan waar ik stond,
tot Janneman's spijt.
En ik hoopte maar: straks
raak ik jou wel weer kwijt....

(Wordt vervolgd)

DE KLEINE KNUTSELAAR

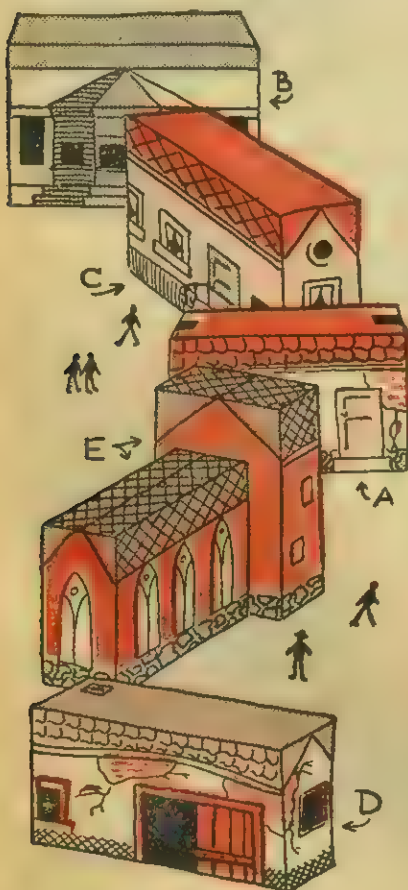
WE BOUWEN EEN STADJE

We geven jullie een vijftal voorbeelden van huisjes, die je met behulp van lege lucifersdoosjes kunt maken. Elk leeg doosje kun je beplakken met een der vijf overgetekende modellen die we geven.

De schuin aflopende randjes moet je natuurlijk om de hoeken en randjes heen buigen, alvorens je de zijgevels er op plakt.

Alles wat je moet doen, wijst zich echter vanzelf, als je de tekening klaar hebt.

Het spreekt vanzelf dat je, wanneer je twee of drie doosjes aan elkaar plakt, nog veel groter gebouwen kunt maken, en voor een stad is dat ook nodig. Maar hier moeten jullie te rade gaan bij eigen fantasie. En besteed er de nodige tijd aan, want een stad of zelfs maar een stadje wordt niet in één avond gebouwd.

C.

BODEM

B.

BODEM

A.

BODEM

D.

GARAGE

BODEM

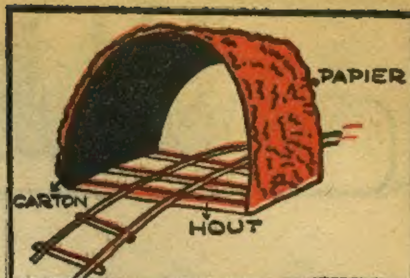
BENZINE

BODEM

E.

DIT KOMT TEGEN VLAK Ⓐ VAN DE TOREN

BODEM

EEN KLEINE TUNNEL

Voor onze spoortrein kunnen we met weinig moeite en kosten een aardige tunnel maken.

Schaf je een stuk buigzaam grijs karton aan van ongeveer 90 cm. Dat is al naar gelang de spoorwijdte van je rails en de grootte die je de tunnel wilt geven, voldoende voor een of twee tunnels.

Buig het karton zoals in de tekening wordt aangegeven en verbind beide onderkanten door middel van drie houten latjes, die later onder de rails komen te liggen. Lijm ze niet alleen tegen het karton aan, maar bevestig ze tevens met heel dunne spijkertjes.

Neem nu wat oud grijs papier, dat je flink door elkaar kreukelt. Bestrijk de buitenkant van de tunnel met gom en doe hetzelfde met het verkreukeld papier en plak dit laatste dan om het karton heen.

Natuurlijk plak je dit er niet strak op, maar je zorgt dat er overal rimpels en bobbels gevormd worden, omdat een echte tunnel ook ruw is aan de buitenkant.

Laat alles goed drogen en geef dan de buitenzijde met waterverf de natuurlijke kleuren van rotsen en gras. Dan krijg je een pracht van een tunnel voor een paar centen en wat moeite.

WAT WORDT ER GESPEELD ?

NIKKERSPEL

We tekenen eerst de grote plaat met de vierkantjes over en plakken ze op een stevig stuk karton.

Hetzelfde doen we met de vierkantjes, waarop de leeuwen en de nikkers staan. Dit spel spelen we met z'n tweeën!

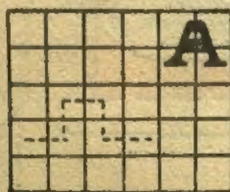
Een speler neemt de vierkantjes met de leeuwen (dus drie stuks) en de tweede speler neemt de stukjes met de nikkertjes (ook drie stukjes).

Speler no 1 legt zijn leeuwen op de drie vakken van de linkerbenedenhoek, zodat alle drie leeuwen in hun berghol zitten.

Speler no 2 legt zijn nikkers op de drie vakken rechtsboven, zodat alle

nikkers in hun tent verblijven.

Doel van het spel is, de leeuwen in de tenten van de nikkers te krijgen of de nikkers in de holen van de leeuwen. Wie zulks 't eerst klaarspeelt, wint. De lege vakken stellen de woestijn voor. In het midden is nog een schuiltent voor de nikkers en 'n schuilhol voor een leeuw.

Gang van het spel.

Een leeuw begint de woestijn in te gaan door het kartonnetje een vakje te verschuiven. Maar let er op: nooit schuiven in schuine richting. Alleen zoals aangegeven in tekening A. Dus van beneden naar boven of van boven naar beneden, of van links naar rechts en van rechts naar links.

Om de beurt doet men een zet. Telkens 'n hokje ineens.

Als onze stenen elkaar ontmoeten, kan men de tegenpartij slaan. Dit gebeurt zoals bij het dammen, doch alleen in rechte, nooit in schuine richting.

De geslagen steen wordt natuurlijk uit het veld genomen. Men kan slaan ontlopen door zijn toevlucht te zoeken in hol of tent in het midden, waar men niet kan slaan. Let er echter op, dat een nikker alleen in de tent mag vluchten en een leeuw alleen in het hol.

Er zijn hierbij nog twee grondregels, waaraan men stipt de hand moet houden:

1. Wanneer nikkers of leeuwen hun hoekvakjes hebben verlaten, mogen zij er niet meer in terugkeren.
2. We mogen nooit twee naast elkaar liggende stenen der andere partij tegelijk slaan, zo min als zulks bij het dammen mag.

Een bladzij PUZZLES

RAADSELRIJMPJES

A

Het is in de vrouw
En niet in de man;
Het is in het bier
En niet in de kan;
Het is in het varken
En niet in het spek;
Het is bij verstandigen
En niet bij de gek.
Wat is dat?

B

Tweemaal R en tweemaal P
En daartussen U en E.
Wie het draagt is rijk gekleed,
Zeg mij nu eens of je 't weet.

C

Ik huppel op een been,
Maar geeft men mij geen slaag,
Dan ben ik lui en traag,
Ja, 'k lig dan als een steen.

OPLOSSINGEN van de puzzles uit ons vorig nummer

Spreekwoordenrebus:

EEN AREND
VANGT GEEN VLIEGEN

Neen, een vlieg is geen buit voor een arend. Die heeft groter buit nodig om zijn honger te stillen: een geit, of een lam, of desnoods een konijn; met minder doet hij het niet. Met kleinigheden houdt die sterke, grote roofvogel zich niet op. Zo kunnen ook mensen, die een belangrijke plaats bekleden, zich niet met kleinigheden bemoeien; die laten ze aan hun ondergeschikten over. Zelf houden ze zich alleen bezig met de grote lijn, met de heel belangrijke zaken.

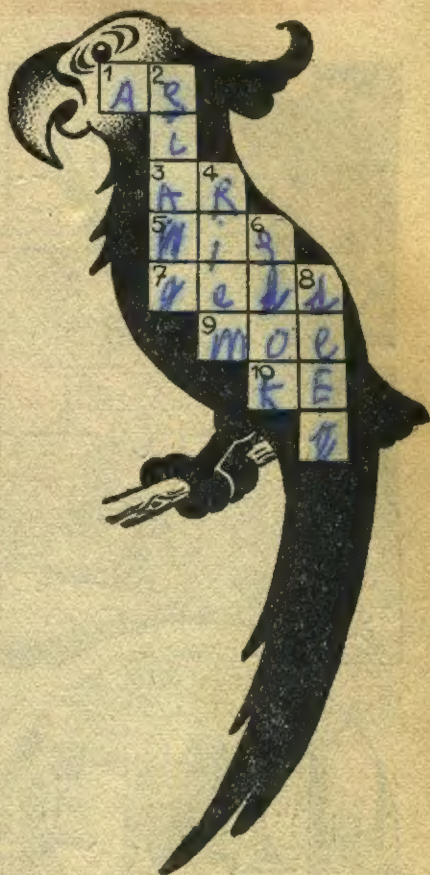
*

Het woord van Mr. Haan is:
PANAMAKANAAL

*

GEITENPUZZLE

Er waren er vier. Twee op de voorgrond rechts (onder en boven de struik). Twee zie je als je het plaatje onderste boven houdt.

LORRE-PUZZLE

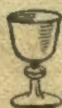
Van links naar rechts:

1 Spil waar een wiel om draait
3 Slede
5 Een holte in een muur
7 Iets waarmee men koopt
9 Is men, nadat men hard heeft gewerkt
10 De 11e en 5e letter v. h. alfabet

Van boven naar beneden:

2 Kruipdier. Heeft soms giftanden
4 Reep leer met een gesp
6 Een mondvol vloeistof
8 Bakt moeder lekkere flensjes van

SPREEKWOORDENREBUS

 -k H I -N Ft O=ij +

PIER PANIEK en SUZIE REBEL

HET ZUSJE VAN SJORS,

HET LEVEN VAN PIER HANGT WEER AAN EEN ZIJDEN DRAAD. ZAL HIJ ZIJN TEGENSTANDERS VOOR DE ZOVEELSTE KEER TE SLIM AF ZIJN?